

Seria *Cronicile întoarcerii din exil* 3

Pe această temelie

LYNN AUSTIN

Traducere de Mariana Wilson

Cetatea din Susa, Persia

Paisprezece a lunii adar 473 î.H.

Mardoheu știa cum era să lupte cu moartea și să biruiască. Primise vești despre mersul bătăliei toată ziua în iatacul său din cetatea de la Susa, solii săi năpustindu-se încioace și încolo ca albinele din stup. Îngerul morții bântuise printre ei din amurgul zilei de doisprezece a lui adar, pe tot parcursul nopții și al zilei de treisprezece. Potrivit ultimului raport, primit în timp ce soarele palid de început de primăvară asfințea în sfârșit peste ziua aceea sângeroasă, frații săi iudei ucisese cinci sute de vrăjmași în Susa. Se rugase pentru toți copiii lui Avraam risipiți prin cele 127 de provincii ale Imperiului Persan și se întreba cum se descurcaseră. Își făcea griji îndeosebi pentru cei din ținutul de dincolo de Râu, care aveau o situație atât de precară în Ierusalim. Pe tot cuprinsul vastului Imperiu Persan, vrăjmașii îi întreceau la număr și mai cu seamă la experiența ostășească. Oamenii lui Mardoheu erau negustori, țărani și cărturari, nu ostași. Cu toate acestea, știa că vor lupta vitejește pentru familiile și viețile lor. Și era limpede că Dumnezeu luptase alături de ei.

Noaptea se făcea tot mai întunecată. Ar fi trebuit să sufle în candelile sfârânde și să plece acasă, acum că ziua de treisprezece a lui adar – și pericolul – se sfârșiseră. Dar era prea istovit după încordarea ultimelor nopți nedormite să înfrunte mersul pe jos și treptele. Își scoase sabia pe care o purtase la el toată ziua în caz că biruiau vrăjmașii și o puse jos pe podea. Se așeză pe

prichiciul ferestrei ce dădea înspre șanț și se sprijini cu spatele de perne. Fereastra deschisă părea un hău întunecat, cu luna și stelele pitite în spatele unei păduri cenușii de nori. Trase în piept aerul rece de primăvară și închise o clipă ochii să se odihnească.

Îl trezi brusc o bătaie în ușă. Instinctiv, Mardoheu întinse mâna după sabie. O scoase din teacă, dar rămase pe loc.

— Cine e?

— Nu sunt decât eu, domnia ta.

Ușa se deschise încet și în pragul ei întunecat se ivi unul dintre soldații postați dincolo de ea de o zi și jumătate.

— Iartă-mă că te deranjez, domnia ta.

— Poți să intri.

Mardoheu își relaxă umerii și puse jos arma.

— Cât e ceasul?

— A treia strajă, domnul meu.

Se frecă la ochi. Dormise pe prichiciul ferestrei mai mult decât intenționase. Noaptea trecuse deja de prima jumătate.

— Aghiotantul tău, Iacov ben Hașub, cere îngăduința să-ți vorbească. Zice că e important.

La ceasul acela din noapte trebuia să fie. Teama îl făcu pe Mardoheu să-și alunge toropeala și să se trezească de-a binelea.

— Spune-i să intre.

Faptul că nici măcar Iacov, care fusese mâna lui dreaptă prin toate aceste încercări, nu putea să intre în iatacul său fără îngăduință, era dovada presiunii extreme sub care se aflau. Chipul palid și ochii încadrați de cearcăne negre ai acestuia trădau epuizarea după ziua lungă, sângeroasă. Spre surprinderea lui, conduse trei băieți în odaie.

— Iartă-mă că te deranjez, domnia ta, dar... dar se pare că lupta încă nu s-a sfârșit.

Mardoheu simți furnicături pe piele.

— Cum așa? Potrivit poruncii împăratului, trebuia să se sfârșească la apusul soarelui. Ziua de treisprezece adar s-a încheiat.

— Lupta continuă, dar nu pe străzi, ci chiar aici, în cetate.

— Ce?

— Mai mulți slujbași ai domniei tale și familiile lor au fost atacați în casele lor acum un ceas.

Mardoheu se târî în picioare cu mișcări rigide.

— Nu! Nu se poate! Doar am pus străjeri peste tot!

— Mda, am pus. Dar i-am trimis acasă prea devreme – pe toți, în afară de cel de la ușa ta. Și ne-am încrezut în cine nu trebuie. Vrajmașii au descoperit slăbiciuni în apărarea noastră și s-au folosit de ele să-ți atace subalternii cei mai apropiați.

Glasul adânc al lui Iacov tremura de emoție.

— Doi bărbați și familiile lor au fost căsăpiți înainte să apucăm să dăm semnalul.

— Și casa ta, ai tăi...?

— Am fost avertizat înainte să sosească asasinii. Ai mei sunt în siguranță.

— Care subalterni mi-au fost uciși? întrebă Mardoheu, îngrozindu-se de răspuns.

— Bani ben Zacai și ai lui...

— Dumnezeule al lui Avraam, îndură-Te! murmură Mardoheu.

— Și scribul tău, Hacalia, cu soția lui.

Iacov înghiți în sec, luptându-se cu jalea.

— Aceștia sunt cei trei fii ai lui Hacalia. Au scăpat cu viață, dar au văzut cum...

Nu-și isprăvi fraza.

Lui Mardoheu îi trebui o clipă să-și recapete cumpătul. Își frecă fața cu mâinile, trăgându-se de barbă. Ar fi dat orice să se trezească și să descopere că totul era doar un vis.

Iacov își drese glasul.

— A fost o răzbunare personală, domnia ta. Împotriva cârmuirii domniei tale. Asasinii au știut pe cine să atace, unde locuiesc și cum să ocolească apărarea. Au așteptat intenționat până după apusul soarelui, când credeam că lupta s-a sfârșit și ne-am întors acasă să tragem un pui de somn.

— Cotropitorii se aflau deja în cetate?

— Se pare că da, domnul meu. Toate porțile și ușile din afară sunt păzite de zile întregi.

Mardoheu gemu.

— E numai vina mea! Cum am putut fi atât de orb? Am pus la cale în amănunt apărarea alor noștri de peste tot din împărăție, dar am dat greș cu tovarășii mei cei mai apropiați din cetate!

— Niciunul nu ne-am așteptat la asta, domnia ta. Dar credem că toți ucigașii au fost prinși sau omorâți. Cei capturați în viață vor vorbi înaintea zorilor. Vom vedea cât de mare e uneltirea.

— Bag mâna în foc că sunt feciorii lui Haman și tovarășii lor, setoși de răzbunare.

Mardoheu mai păși o vreme înainte și înapoi, luptându-se cu istoveala și furia, încercând să ia o hotărâre.

— Am să-i trimit vorbă împărătesei Estera și s-o rog să vină înaintea împăratului. Cei zece feciori ai lui Haman trebuie să atârne în ștreang pentru asta. Până una-alta, ne mai trebuie o zi să-i stârpim pe vrăjmași. Estera va trebui să ceară învoire de la împărat să-i căutăm și să-i ucidem chiar azi. Îi vom găsi chiar de se ascund în fundul pământului. Treaba asta nu se încheie aici.

Străbătu încăperea până la masa lui de lucru, unde cotrobăi în lumina palidă a candeliei după peniță și pergament.

— Trimite după Hatac, eunucul împărătesei, îi zise el lui Iacov. Să-i ducă Esterei solia mea fără zăbavă. Va trebui să-și ia inima în dinți cât mai repede și să aducă nestingherită rugămintea înaintea împăratului.

— N-ar merge mai repede dacă l-ai ruga chiar domnia ta?

— Posibil. Dar Ahașveroș e mai hotărât să ia măsuri dacă știe că e în pericol viața soției lui.

Mardoheu era atât de copleșit de mânie și regret, atât de furios pe sine că lăsase garda jos, încât uită cu totul de cei trei băieți până îi atrase atenția un suspin tremurător și înfundat. Își ridică privirea. Erau îmbrăcați încă în haine de noapte, cu părul negru răvășit de somn. Mezinul se ștergea la ochi, cu fața umedă de lacrimi. Toți trei afixau aceeași expresie absentă de groază și dezolare pe care o văzuse pe fața verișoarei lui mai tinere, Estera, în ziua în care rămăsese orfană și o luase de suflet. Nu fusese răspunzător de moartea părinților Esterei, dar de ai lor era. Răzbunarea fusese îndreptată împotriva lui și a slujbașilor săi.

Închise ochii și-și plecă capul, înăbușindu-și cu grijă furia înverșunată și lăsând jăratiful să mocnească o clipă înainte de a-l înlocui cu duiosia compasiunii. Redobândindu-și stăpânirea de sine, își ridică din nou capul și se îndreptă spre copii. Bănuia că cel mai mare avea vreo șapte sau opt ani, iar micuții patru sau

cinci, destul de mici ca să aibă încă dinții de lapte. Mardoheu se ghemui jos în fața lor.

— Cum te cheamă? îl întrebă el pe cel mai mare.

— Neemia ben Hacalia, răspunse băiatul în șoaptă.

Ochii îi erau uscați, trădând faptul că încerca să fie curajos și să nu plângă. Privirea lui o întâmpină o clipă pe a lui Mardoheu, străfulgerând apoi frenetic prin odaie de parcă s-ar fi așteptat să se repeadă în orice clipă alți asasini din spatele perdelelor sau ușilor închise.

— Și ei sunt frații tăi?

El dădu din cap.

— Efraim și Hanani.

Ultimul era un diminutiv, probabil prescurtarea de la Hanania. Pieptul îngust al mezinului tresălta de suspine tăcute. Judecând după ochii lui înroșiți, plângea de o bună bucată de vreme. Îl privi pe Mardoheu cu ochii negri scăldați în lacrimi.

— Vreau la mama, zise el.

Mardoheu simți nevoia să-l ia în brațe și să-l mângâie, dar fratele mai mare, Neemia, părea atât de îngrijorat că îi era teamă să nu se năpustească asupra oricui ar fi încercat să se atingă de frații lui. Neemia îl luă de mână pe Hanani și-l trase spre el.

— Au fost de față copiii când s-a întâmplat? îl întrebă Mardoheu pe aghiotantul său. În casă cu ei?

Iacov dădu din cap.

— Ne-am ascuns când au venit ticăloșii, zise Neemia. Le-am spus lui Efraim și Hanani să stea în liniște.

— Mă bucur că ai făcut așa, fiule. Ai dat dovadă de multă înțelepciune. Ești un flăcău viteaz.

— Nu, *ava* a fost și mai viteaz. El s-a luptat cu ei.

Mardoheu se întrebă ce să spună. Să-l lase pe băiat să vorbească, să povestească cele văzute și auzite, sau să-l încurajeze să uite acest coșmar cumplit? De parcă ar fi putut uita vreodată. Își înghiți nodul din gât.

— Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat, le zise el copiilor. Tatăl vostru, Hacalia, a fost un om bun. A lucrat pentru mine aici, în cetate. Știu că nu voi putea niciodată să-i iau locul, dar promit să am grijă de voi de aici înainte. Nu vă va lipsi nimic.

În afară de părinți care să-i iubească și să-i hrănească. Ce prostie îi mai ieșise pe gură! Mardoheu căută în minte cuvinte mai potrivite care să aline și să ofere speranță, privind neputincios cum privirea lui Neemia cutreiera mai departe prin 'odaie ca o pasăre prinsă în capcană, căutând disperată o scăpare. Trupul lui zvelt, pus pe fugă, era atât de încordat, că Mardoheu se temea că și-ar fi ieșit din piele la prima atingere, chiar dacă aceasta era menită să-l îmbărbăteze. Cei doi frați mai mici dimpotrivă, erau vlăguiți și fleșcăiți de oboseală și tulburare, gata să pice de pe picioare în orice clipă. Aveau nevoie de somn. Mardoheu se întrebă dacă vor mai putea vreodată să se odihnească cu adevărat.

— Sunteți în siguranță acum. N-am să las să vi se întâmple nimic. Și dacă aveți nevoie de ceva...

— Ne trebuie un loc de ascunzătoare, zise Neemia.

Mardoheu făcu o pauză lungă înainte să răspundă.

— Iacov și una din străjile mele vă vor duce într-un loc ferit, unde să vă odihniți nițel și...

— Vor încerca să ne ucidă și pe noi nelegiuiții aceia? întrebă Neemia.

Își continuă bizara inspecție a odăii – de la fereastră la ușă și la a doua fereastră, apoi de la capăt. Fără încetare.

— Nelegiuiții aceia nu se vor mai întoarce. Vă dau cuvântul meu că vrăjmașii care au făcut asta vor fi găsiți și dați la moarte. Vă dau cuvântul meu. Până atunci veți rămâne în paza gărzilor. Vor rămâne cu voi cât veți dori.

— Dar *ava* îi cunoștea pe bărbații care au venit la noi. Le-a deschis ușa să-i lase înăuntru, dar ei l-au tras pe sfoară.

— Ați auzit voi toate astea? întrebă Mardoheu, iar Neemia dădu din cap.

— Doamne, îndură-Te... murmură el pe înfundate.

Se întoarse spre Iacov.

— Du-i acasă la mine. Dă-le ceva de-ale gurii și pregătește-le un loc de dormit.

— Prea bine, domnul meu.

Iacov se îndreptă spre ușă, făcând semn băieților să-l urmeze, dar Neemia nu se clinti din loc. Frații lui îi urmară

exemplul. Micuții se apropiară și-l apucară strâns, vizibil îngroziți. Mardoheu habar n-avea cum să-i liniștească.

— Preferați să rămâneți aici cu mine? Uitați-vă pe fereastră să vedeți ce sus suntem! Și ostașii de la ușă nu vor lăsa pe nimeni înăuntru.

Neemia dădu din cap, ochind sabia lui Mardoheu ce zăcea scoasă din teacă pe prichiciul ferestrei. Se duse cu frații cuibăriți lângă el să studieze priveliștea.

— Prea bine, hotărî Mardoheu. Puteți rămâne aici. Iacov, găsește un slujitor de-al meu și spune-i să mai aducă niște pături și perne și apoi ceva de-ale gurii! Trimite apoi un sol la Hatac, slujitorul împărătesei Estera.

Mardoheu se îndreptă spre prichiciul ferestrei și închise obloanele.

— Haideți, zise el, bătând cu palma în pernă. Culcați-vă aici și odihniți-vă.

Neemia îl ajută pe Hanani să urce pe bancă și cei doi băieței se culcară imediat în poziție ghemuită. Mardoheu nu fu surprins când Neemia rămase așezat, cu ochii deschiși și alerti. Picioarele i se bălăbăneau fără să atingă podeaua.

Aerul rece al nopții se strecura în odaie chiar și cu obloanele trase, iar Mardoheu își dădu jos mantaua să-i acopere cu ea pe copii. Așteptând să vină slujitorii, digera pe îndelete vestea cumplită.

Își dezamăgise oamenii cei mai de încredere. Doi dintre ei își pierduseră viața din pricina lipsei lui de precauție. Ei și familiile lor. Ce naivitate să creadă că vrăjmașii își vor sfârși răzbunarea sângeroasă într-o singură zi! Ce nebunie să-și închipuie că poporul va fi ferit de primejdie după numai o noapte și o zi de luptă! Pe parcursul întregii sale istorii, poporul lui Dumnezeu avusese întotdeauna inamici dornici să-l șteargă de pe fața pământului ca Haman. Oare vor avea parte vreodată fiii lui Avraam de pace și odihnă?

Mardoheu oftă. Nu. Nu vor avea parte de odihnă decât atunci când va veni în sfârșit Mesia cel făgăduit și-i va elibera.